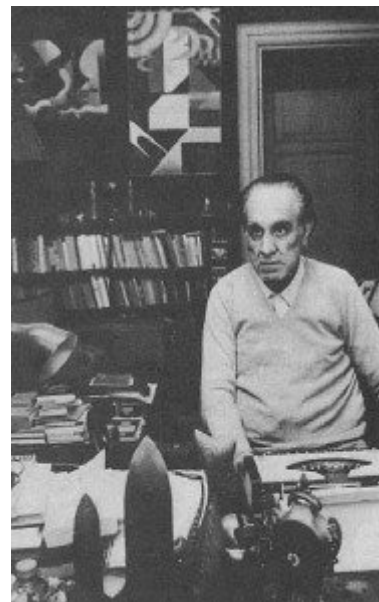

Kapitola 3

Osobnost – Svoboda – Hierarchie [1]

Je nesporné, že lidé jsou si z určitých hledisek přibližně rovni. Víceméně. V našem chápání však tato hlediska nepředstavují „více“, nýbrž méně. Odpovídají nejnižšímu stupni skutečnosti, tomu, co je v každém člověku nejméně zajímavé. Svědčí o přináležitosti k druhu, druh však ještě není obsahem, tj. skutečnou osobností. Vyzdvihoval „druhovost“ je totéž, jako považovat u soch za podstatné, že jsou všechny z bronzu – přestože každá vyjadřuje rozdílné představy a podoby, jimž bronz slouží jako pouhá materie.

s. 174

Osobnost je jedinec odlišný svými kvalitami. Poměr k duchovnu, charakter, vzhled. To jsou příznaky vytvářející podstatnou nerovnost.

s. 174

Hodnota má být uznávána jen tam, kde skutečně je. A ani tam není stejná, existují různé úrovně. Spravedlnost spočívá v tom, přiznat každému, co si zaslouží.

s. 175

Spravedlivý je jen takový řád, v kterém každý činí, co mu vnitřně vyhovuje a vlastní, co mu přísluší. Je v postavení, které mu určuje vlastní podstata. To říkali již Aristoteles, Platón nebo Plotin.

s. 178

Ne lidé jako atomy, masa atomů, nýbrž lidé jako osobnosti, odlišné bytosti, přičemž každému náleží různý stupeň svobod a práv v hierarchiích „těch, kteří poslouchají“ a „těch, kteří udílejí rozkazy“.

S takovými lidmi se buduje skutečný stát, tj. protiliberální, protidemokratický a organický.

Zdokonalování člověka je cíl, kterému musí být v tomto státě vše podřízeno.
s. 179

(Stát) Je to pyramida, z jejíž špičky vzhlíží k nebi svrchovaná (absolutní) osoba.
s. 180

Osvobození člověka, znamená osvobození od jeho pudů, vášní.

Politické se tu střetává s etickým (v duchovním, nikoli morálním významu).
s. 181

Tato vnitřní svoboda, v níž se uskutečňuje duchovní nadvláda nad tělesným já, je tím, co vytváří a upevňuje osobnost.

Nikdo nemůže spravedlivě vládnout a určovat pravidla druhým, pokud nevládne sám sobě.

Kdo není schopen najít sílu v sobě, udělá dobře, podřídí-li se jinému.

Za to je povinován věností.

Podrobení se není v takovém případě ponížením, naopak...

V tradičních kulturách vznikaly takové hierarchie zcela samovolně.

Tvrzení, že základem vší nadřazenosti je majetek, síla a násilí, že lidé poslouchají jen ze strachu, ziskosti a otrockého smýšlení, je nesprávné. Takto smýšlet znamená snižovat i ty nejprostší mezi lidmi...
s. 182

I nejubožejší žijí lépe, cítí-li, že mají v řádu místo. V nivelizujících a anonymních demokraciích, jsou tito lidé jednoduše mimo.
s. 183

Kapitola 4

Organický stát – Totalitarismus [2]

Politická jednota nestačí, je třeba jednoty duchovní.

Politika, právo, umění, obyčej, obřad, hospodářství jsou pak jen projevem této jednoty.
s. 195

Stopy posvátna v současnosti? Například přísaha. Vládní a správní představitelé dosud přísahají, odvolávají se na nějakou vyšší instanci, ideu. Bez ní totiž přísaha ztrácí jakýkoli smysl.

s. 200

Pojmy jako „společnost“, „lid“, „pospolitost“ představují jen hospodářskou a tělesnou stránku lidského spolubytí.

Princip státu je jejich protikladem.

s. 201

Pojetí, že určitá skupina lidí nikoli jako strana, nýbrž jako menšina nebo politická elita kontroluje stát, je totiž něco naprosto legitimního, ba dokonce faktická nutnost pro jakýkoli politický režim.

s. 202

Poznámky:

[1] **Osobnost:** vyděluje z davu především poměr k duchovnu a charakter (sebeovládání, kázeň, smysl pro hierarchii a oběť atd.).

Svoboda: Osvobození od nižší podstaty – pudů a vášní. Svoboda pro něco... Pro vyšší, jednotlivce i osobnost přesahující cíle.

Hierarchie: Její podstata tkví v tom, že někteří lidé jasně vyjadřují, co jiní jen mlhavě tuší, vycítují. Projevuje se často pouhou přítomností, gesty (tj. ono „konání bez jednání“, „vyzařování“), ale také činy a slovy.

[2] **Organický stát:** živoucí organismus. Rodí se, roste, zmírání. Uzavírá manželství – spojenectví – má děti – kolonie, provincie – sem tam může něco ztratit. Představuje tedy víc než jen součet občanů, právě tak jako je organismus víc než jen pouhý souhrn orgánů. Toto „víc“ opravňuje existenci státu. Národ je jedním z jeho orgánů, elita je tepnou, důležitou sice, ale stále jen jedinou tepnou v těle.

Organický stát: antická představa rozvíjená ve středověku, nejnověji v geopolitice 20. století. Klíčovým pojmem geopolitiky je homogenita. Goethe Eckermannovi 23. října 1828: „Představí-li si člověk stát jako tělo, pak hlavní město je jeho srdcem. Údy, které jsou od něj příliš daleko, slábnou.“

V liberálním a marxistickém pojetí je společnost především mechanismem, je podřízena zákonům jakési sociální fyziky. V geopolitice platí za bernou minci sociobiologie, organický stát má biologické vlastnosti.

K tomu srov. Spenglerovy výroky: „Kultura je existence národů ve státní formě...Tyto kultury...rostou...jako květiny na poli. Patří, jako rostliny a zvířata, ke Goethově živé přírodě, nikoliv k mrtvé přírodě Newtonově.“ A jinde: „Ideu třetí říše znal již opat Joachim von Floris (*1202), který spojuje tři fáze se symboly Otce, Syna a Ducha svatého. Lessing...převzal tuto myšlenku pro svou „výchovu lidského rodu“ (se stupni dětství, jinošství, mužný věk) z učení mystiků 14. století.“